

Summa summa :

տա Բուսիս խաբիճիչէ միւտերի
Կիւրսին թիթրապաթը՝ կալի
բէսնա լէթիթիւրնէ Խրանտ
րաի սէհաճաթի Խուճն իբը զապ
տէն քինայէ տիր, Պու իբի
պիթիւն պիթի՝ Երեզ պաշը Ժի
խրէրէ Մէրէլէ կիթմէք իսթիէ
տի, լաքին ինիկիչ Տիւքիւմ
մէն իթմիշ օլտուզուտան, ու
մաիլէյճ տէ ինկիլթէրաեա
տէթ իթմիշ տիր:

Տիւքի զապիթէ կէլինճէ
զաթ մերապ Սթէուարթ օլտ
կալիպա Տէրբէզ նամ մաճ
կիթմիշ տիր, լաքին մուսա
Տիւք իրան հուտուտուն կէ
հուտուղա վէ եաթաւ Մէրվ թի
մէնէրէ իլէ մուխապէրէ իթ
տէ պուլունտուղու ապա
մուլմազ:

— — —

ՀԱՐՈՇՆՑԱ ՄԱԹԷՄ

Բուսիս տէվլէթի շէգտի
մազմի՝ ճարճն սէֆրի լիան
վարանը՝ ճարճան խաբիճիչէ
զարէթիւտէն ալտըը խապ
կէօրէ, ճարճն սէրայը՝ իմէ
թըր իմէնէն Սլէքսանտըն վէ
թու իւրանապէթիլէ 20 կիւն
թութմադա գարապ վէրմիշ
սիւլա, նամ Բուս կաթթմաթ
հապատիւի վէրտիքտէն սոնրա
լավլէթն պէյաին խիթոր քի,
տէֆա օլտաթէ պու սէրայ
էնէնպի հիւքիւմտաթըն վէ
թնտան սոնրա եաս ու մաթ
թութույթ, իմէնէն Սլէքսա
նիւն թութուաճազ չու եաս
մաթէմին ուսուլինտէ պիլէ
էշտաիւլ վուգուա կէմիշ
ճարճոտա եաս ինիւն էօթի
պէրու գուլլաթալան ընէր պի
օլուպ, լաքին սէրայ՝ իմէրա
ըն խուսուսի պիր էմիթ իւգէ
գարէլէր կիլինիպ, Էլօրօրա ու
լինտէ եաս ու մաթմ թու
ճազմըլ:

**ԽԱՅԻՐԻԹԷ ՀԱՆՐԱՄԱՆ
ՄՈՂԻԶՈՒԹԵՄՈՒ**

Հանըմը մումաիլիյաթնէն է
քի կիւնէր մուհաթմաթն
վեզաթը պուլունան Շապազ
զարէթ էֆէնտինին մաճաթ
թադաիւթ իթտիկ լաշհալը՝
քի նիւսիէմիդաթ վաւ իթտիկ
վէճիչ պէր վէճհի զիյը տէթ
աէրէլ:

Տէրասատթ մէրբէզ պիտույթն
քէմէսի ճնգա տաիրէսի ըլլասթ
լիւէսինէ:

Ինասնլա պազըը տէֆա պ
թէսատիւթ մէմուլ իթմէտի
պիր շէրը ու պէլայէ տիւչաթ
տուգլաթը կիպիլ, պաթնա տէ
թըր ու ետէն-էտէն-էտէն տէ

ճուշանան որ քան զամենայն զարկեհետն բառական են կորցել գտանք ։

Ո՞ր արդի լեզու քան զայս մեջբերու և գեղեցիկ կրնայ նկարարայնական պարզ նկարչի, որով մեղուի հիմարել և հաստատարել զարար և արարան ։ Առ այս զիտե պիտի պատասխանեն այսպես ։

Եւանք ։ Ընդունինք թե՛ զարար կատարող լեզու, թայ՛ թե՛ ըմբռնող անոր, մինչ լեզուին մեղեք ։ Հովուրս և լեզուիցիտու եւ ունի զարարի նկարարներն, բայց միեւն զուտ ունի՝ այսինմ ։ Յունաց կատարողաց ։ Հայտնանէ պիտի յետոյ ի գործնական մասին մեր տառարանն ։

Ինչ որ խոսեցանք մինչև յարդարեալեքդ այս խնդրոյ պատասխանին, այսինքն թէ՛ որպէս կր տա հպատակող մեր, « Գրարարներն նախնեաց լոկ գրական, եկեղեցեաց ուսումի կիցուն էր, և դուրս մտող ժողովրդական գործնութիւն թէ՛ « Գրարար ոչ ալ ինչ է բացէ ։ Արարատեան աշխարհաբար մշակող Ասորի, Հնչյուն և Լատին գրարարներէնց աղեքնդութեան ներքին հոռութեանց » ։ Բայց չկրնաք զատ մնա « այն աշխարհարարի բեղունութենէն » մերայայտ « ընտելի տալով այն աշխարհիկ լեզուի ի հարկէ գլուղութիւն ներքին քան զինքն, քանի որ ամէն տարեկն բարդապա պատմական առարկաներն գրական բարդապի վրայ » ։ « Գրարատեան գաւառապարտաւն յատուանի միակ զայն որպէս որպէս »

